

vilde sige: Hvorfor vilde I ikke være ligesaa frie som vi, vilde I blive ved at være tvungne o. s. v. Jeg tør ikke modsigte det — men hvis det skulde vise sig, vil jeg dog bestandig haabe, hvad nok ogsaa det ærede 1ste Medlem for 5te Kredts (Vindeshøll) turde haabe, at vi og de med os, der ere mellem dem i Folkekirken, som søle sig frie i denne, vilde lade vor Mund op og ved enhver Leilighed gjøre det bitterligt for Alle, at vi vide os frie, netop idet vi søle os under Lovene, Reglerne og Grundsætningerne i Folkekirken, hvor vi iøvrigt søle os tilfredsstillende. Og det skulde dog være sært, om dette ikke skulde hævde sig overfor den Forlokkelse: Vil Du ikke være ligesaa fri som vi og altsaa give nogle flere Penge foruden dem, Du allerede udgiver, for dermed at betale for geistlig Hjælp?

Jeg skal endnu berøre, hvad det ærede 1ste Medlem for 5te Kredts idag hentydede til af mit Foredrag. Og jeg skal ved denne Leilighed bede bemærket, at sidste Gang var Temperaturen saa høi her i Salen, at jeg frygter for, at jeg under Følelsen deraf talte temmelig hurtigt og uklar, og at jeg ikke har seet mit Foredrag, saa at jeg ikke kan være sikker paa, om det maatte være gengivet aldeles correct. Hvad det nævnte ærede Medlem berørte deraf og bekæmpede, vedkjender jeg mig imidlertid fuldstændig. — Jeg maa bestandig beskrive Udtrykket Frimenighed om det, denne Lov angaaer, og forsaavidt jeg forstod det ærede Medlem, støttede han sin Grund til at kalde Forslaget Valgmenigheder Frimenigheder derpaa, at dette nærmest skulde angaae Ryslinge-Menigheden, eller med andre Ord derpaa, at denne Menighed, hvad jeg imidlertid ogsaa haade personlig til Vedkommende og i offentlige Udtalelser har misbilliget, ved en lille Selvtægt eller ved at erklære, at den med Undtagelse af visse Regler var og vilde blive i Folkekirken, paa denne Maade vilde gjøre sig til en Green af Folkekirken. Saasnart og saalænge jeg skulde tale om den under dette Hensyn, vilde jeg ogsaa kalde den en Frimenighed. Men naar jeg seer, at den underkaster sig detirkelige Tilsyn og oppebier, om Folkekirken vil indrømme den en Plads paa visse Vilkaar, og naar jeg seer, at den gaaer

ind derpaa, og naar jeg seer en anden Kredts paa de Vilkaar danne sig i Folkekirken, da kan jeg paa ingen Maade gaae ind paa at kalde dem Frimenigheder, fordi de udsøndre sig fra os Andre, som med Frihed befinde os i Folkekirken. Derfor er jeg da gaaet ind paa Benævnelsen Valgmenigheder, men jeg kan i alt Fald godt forstaae, om det ærede 1ste Medlem for 5te Kredts, for hvem jeg nærer en særdeles Agtelse og hvis Opmærksomhed for det Sproglige jeg ogsaa kjenner, og om Andre i det høie Thing vilde hjælpe mig, eller rettere, Loven ud over det Slags Vanskelighed ved at finde et endnu mere tilfredsstillende Navn. Men Navne, Udtryk og enkelte Punkter ere jo iøvrigt Ting, hvorom der under denne Forhandling ikke nærmest er Tale. Det er kun Sagen i sin Heelhed, der foreligger, og angaaende denne maa jeg fastholde min Overbevisning, at det ikke er nogen Leilighedslov i den Forstand, at Sagen kunde hjælpes igjennem ved at give en Lov for en enkelt Menighed i Særdeleshed, men at det er en Lov, som søger at bøde paa en Vanskelighed, der ellers turde med hvert Aar, der gaaer, stige i Omfang og Betydning, medens der neppe er nogen Udset til — i alt Fald ligger det ganske udenfor min Horizont, hvorledes det skulde skee — at, man skulde kunne forhindre det og tilveiebringe en virkelig Veroligelse paa en anden Maade.

Chr. Masmussen: Det er meget vanskeligt for mig at tage Ordet efter en saa høit begavet Taler som den høitærede Minister, og efter den syldige Forhandling, som baade idag og iforgaars har sundet Sted, var det maaffee rigtigst, at jeg frasagde Ordet. Jeg skal derfor sætte mig i Kort, saameget mere som jeg i det Væsentlige kan henholde mig til, hvad det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Liebe) udtalte i forrige Møde. — Ved Behandlingen af denne Lov frembyder sig især tvende Spørgsmaal, først om Loven kan siges at være paa-trængende nødvendig, og dernæst, hvis der virkelig er en saadan stærk Trang tilstede, hvorvidt denne da vil fyldestgøres ved denne Lov. Hvad det første Spørgsmaal angaaer, da kan jeg for mit Vedkommende ikke erkjende, at der for Diebliffet er en saa paa-trængende Nød-